

EUROOPA KOHTU OTSUS (kolmas koda)

11. aprill 2013(*)

Võõrtöötajate sotsiaalkindlustus – ELTL artikkel 45 – Määrus (EMÜ) nr 1408/71 – Artikkel 71 – Täielikult töötu ebatüüpiline piirialatöötaja, kes on säilitanud isiklikud ja tööalased sidemed liikmesriigiga, kus ta viimati töötas – Määrus (EÜ) nr 883/2004 – Artikkel 65 – Õigus saada hüvitist elukohaliikmesriigis – Viimase töökoha liikmesriigi keeldumine maksimisest – Lubatavus – Euroopa Kohtu 12. juuni 1986. aasta otsuse kohtuasjas 1/85: Miethe asjakohasus – Üleminekusätted – Artikli 87 lõige 8 – Mõiste „muutumatu olukord”

Kohtuasjas C-443/11,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Rechtbank Amsterdami (Madalmaad) 25. augusti 2011. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 29. augustil 2011, menetluses

F. P. Jeldes,

M. A. Peeters,

J. G. J. Arnold

versus

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen,

EUROOPA KOHUS (kolmas koda),

koosseisus: koja president M. Ileši?, kohtunikud E. Jaraši?nas, A. Ó Caoimh, C. Toader ja C. G. Fernlund (ettekandja),

kohtujurist: P. Mengozzi,

kohtusekretär: vanemametnik M. Ferreira,

arvestades kirjalikus menetluses ja 24. oktoobri 2012. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

- F. P. Jeldes, esindaja: P. Van der Wulp,
- M. A. Peeters, esindaja: S. van der Beek-Verdoorn,
- Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, esindaja: I. Eijkhout,
- Madalmaade valitsus, esindajad: M. Noort ja C. Wissels,
- Tšehhi valitsus, esindajad: D. Hadroušek ja M. Smolek,
- Taani valitsus, esindajad: V. Pasternak Jørgensen ja C. Vang,

- Saksamaa valitsus, esindajad: J. Möller ja T. Henze,
- Euroopa Komisjon, esindajad: M. van Beek ja V. Kreuschitz,

olles 10. jaanuari 2013. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,
on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotlus puudutab küsimust, kuidas tõlgendada Euroopa Parlamendi ja nõukogu 29. aprilli 2004. aasta määruse (EÜ) nr 883/2004 sotsiaalkindlustussüsteemide kooskõlastamise kohta (ELT L 166, lk 1; ELT eriväljaanne 05/05, lk 72), mida on muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. septembri 2009. aasta määrusega (EÜ) nr 988/2009 (ELT L 284, lk 43) (edaspidi „määrus nr 883/2004“), artiklit 65 ja artikli 87 lõiget 8 ning ELTL artiklit 45 ja nõukogu 15. oktoobri 1968. aasta määruse (EMÜ) nr 1612/68 töötajate liikumisvabaduse kohta ühenduse piires (EÜT L 257, lk 2; ELT eriväljaanne 05/01, lk 15) artikli 7 lõiget 2.

2 Taotlus esitati ühelt poolt F. P. Jeltesi, M. A. Peetersi ja J. G. J. Arnoldi ning teiselt poolt Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringeni (töötajate kindlustust haldava asutuse haldusnõukogu) vahelistes vaidlustes, mille ese on viimase keeldumine rahuldamast nende isikute taotlused maksta hüvitist või jätkata hüvitise maksmist Werkloosheidswet'i (töötushüvitiste seadus, edaspidi „WW“) alusel.

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

Määrus (EMÜ) nr 1408/71

3 Nõukogu 14. juuni 1971. aasta määruse (EMÜ) nr 1408/71 sotsiaalkindlustusskeemide kohaldamise kohta ühenduse piires liikuvate töötajate, füüsilisest isikust ettevõtjate ja nende pereliikmete suhtes, selle nõukogu 2. detsembri 1996. aasta määrusega (EÜ) nr 118/97 (EÜT 1997, L 28, lk 1; ELT eriväljaanne 05/03, lk 3) muudetud ja ajakohastatud redaktsioonis, mida on muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 17. juuni 2008. aasta määrusega (EÜ) nr 592/2008 (ELT L 177, lk 1) (edaspidi „määrus nr 1408/71“), artikkel 1 on sõnastatud järgmiselt:

„Käesolevas määruses kasutatakse järgmisi mõisteid:

[...]

b) „piirialatöötaja” – töötaja või füüsilisest isikust ettevõtja, kes töötab või tegutseb ühe liikmesriigi territooriumil ja elab mõne teise liikmesriigi territooriumil, kuhu ta korrapäraselt naaseb iga päev või vähemalt kord nädalas; [...]

[...]

o) „pädev asutus” –

i) asutus, kus asjaomane isik on hüvitise taotlemise ajal kindlustatud;

[...]

[...]

q) „pädev riik” – liikmesriik, mille territooriumil asub pädev asutus;

[...]

4 Määruse nr 1408/71 artiklis 71 on sätestatud:

„1. Töötu, kes on varem töötanud ja kes oma viimase töötamise ajal elas muus liikmesriigis kui pädev riik, saab hüvitist vastavalt järgmistele sätetele:

a) i) piirialatöötaja, kes on teda palganud ettevõttes osaliselt või aegajalt töötu, saab hüvitist vastavalt pädeva riigi õigusaktidele, nii nagu elaks ta selle riigi territooriumil; nimetatud hüvitist maksab pädev asutus;

ii) piirialatöötaja, kes on täielikult töötu, saab hüvitist vastavalt selle liikmesriigi õigusaktide sätetele, mille territooriumil ta elab, nii nagu oleksid need õigusaktid kehtinud tema suhtes tema viimase töötamise ajal; nimetatud hüvitist maksab elukohajärgne asutus oma arvel;

b) i) töötaja, kes ei ole piirialatöötaja ning kes on osaliselt, aeg-ajalt või täielikult töötu ning kes on jätkuvalt kättesaadav oma tööandjale või tööhõivetalitustele pädeva riigi territooriumil, saab hüvitist vastavalt selle riigi õigusaktide sätetele, nii nagu elaks ta selle riigi territooriumil; nimetatud hüvitist maksab pädev asutus;

ii) töötaja, kes ei ole piirialatöötaja ning kes on täielikult töötu ja on kättesaadav tööhõivetalitustele liikmesriigi territooriumil, kus ta elab, või kes naaseb nimetatud territooriumile, saab hüvitist vastavalt selle riigi õigusaktidele, nii nagu oleks ta seal viimati töötanud; nimetatud hüvitist maksab elukohajärgne asutus oma arvel. Kui aga sellisel töötajal on tekkinud õigus saada hüvitist selle liikmesriigi pädeva asutuse arvel, kelle õigusaktid tema suhtes viimati kehtisid, saab ta hüvitist artikli 69 alusel. Hüvitise saamine elukohariigi õigusaktide alusel peatatakse ajavahemikuks, mille jooksul töötu võib artikli 69 sätete alusel esitada taotluse hüvitise saamiseks selle riigi õigusaktide alusel, mis tema suhtes viimati kehtisid.

[...]

Määrus nr 883/2004

5 Selle määruse artiklis 1 on mõistete „piirialatöötaja”, „pädev asutus” ja „pädev liikmesriik” sõnastus sisuliselt identne määratlustega, mida on kasutatud määruse nr 1408/71 artiklis 1.

6 Määruse nr 883/2004 artikli 11 lõike 3 punktis c on ette nähtud, et „isiku suhtes, kes saab töötushüvitisi kooskõlas artikliga 65 elukohajärgse liikmesriigi õigusaktide alusel, kohaldatakse selle liikmesriigi õigusakte”.

7 Nimetatud määruse artikkel 65 „Töötud, kes elasid muus liikmesriigis kui pädev riik” on sõnastatud järgmiselt:

„1. Osaliselt või periooditi töötu isik, kes oma viimase töötamise või füüsilisest isikust ettevõtjana tegutsemise ajal elas muus liikmesriigis kui pädev liikmesriik, peab olema kättesaadav oma tööandjale või tööhõivetalitusele pädevas liikmesriigis. Ta saab hüvitist kooskõlas pädeva liikmesriigi õigusaktidega, nagu ta elaks selles liikmesriigis. Nimetatud hüvitisi annab pädeva liikmesriigi asutus.

2. Täielikult töötu isik, kes oma viimase töötamise või füüsilisest isikust ettevõtjana tegutsemise ajal elas muus liikmesriigis kui pädev liikmesriik, ja kes elab jätkuvalt selles liikmesriigis või naaseb sellesse liikmesriiki, peab olema kättesaadav elukohajärgse liikmesriigi tööhõivetalitusele. Täielikult töötu isik võib lisaks olla kättesaadav viimase töötamise või füüsilisest isikust ettevõtjana tegutsemise liikmesriigi tööhõivetalitusele, ilma et see piiraks artikli 64 kohaldamist.

Töötu isik, kes pole piirialatöötaja ja kes ei naase oma elukohajärgsesse liikmesriiki, peab olema kättesaadav tööhõivetalitusele liikmesriigis, mille õigusakte tema suhtes viimati kohaldati.

3. Lõike 2 esimeses lauses osutatud töötu isik peab end tööotsijana registreerima elukohajärgse liikmesriigi pädevas tööhõivetalituses, alluma seal kehtivatele kontrollimenetlusele ja täitma selle liikmesriigi õigusaktides sätestatud tingimusi. Kui ta registreerib ennast tööotsijana ka liikmesriigis, kus ta viimati töötas või tegutses füüsilisest isikust ettevõtjana, peab ta täitma selles riigis kohaldatavaid nõudeid.

4. Lõike 2 teise lause ja lõike 3 teise lause rakendamine, samuti elukoha liikmesriigi ja viimase töötamise liikmesriigi asutuste ja talituste vahel teabevahetuse, koostöö ja vastastikuse abistamise korraldus sätestatakse rakendusmääruses.

5. a) Lõike 2 esimeses ja teises lauses osutatud töötu isik saab hüvitisi kooskõlas elukohajärgse liikmesriigi õigusaktidega, nagu oleks neid tema suhtes kohaldatud tema viimase töötamise või füüsilisest isikust ettevõtjana tegutsemise ajal. Nimetatud hüvitisi maksab elukohajärgne asutus.

b) Töötaja, kes pole piirialatöötaja ja kellele on hüvitise omal kulul määranud pädev asutus liikmesriigis, mille õigusakte isikule viimati kohaldati, saab oma naasmisel elukohajärgsesse liikmesriiki esmalt hüvitisi kooskõlas artikliga 64, kuivõrd hüvitiste saamine punkti a alusel on peatatud perioodiks, mil ta saab hüvitist tema suhtes viimati kohaldatud õigusaktide alusel.

6. Lõike 5 alusel elukohajärgse asutuse määratud hüvitise maksmine toimub selle asutuse kulul. [...]

[...]"

8 Määruse nr 883/2004 artiklis 87 „Üleminekusätted” on sätestatud:

„1. Käesolevast määrusest tulenevad õigused ei kehti enne määruse kohaldamiskuupäeva.

[...]

8. Kui käesoleva määruse tulemusena kohaldatakse isiku suhtes sellise liikmesriigi õigusakte, mis pole määratletud kooskõlas määruse (EMÜ) nr 1408/71 II jaotisega, säilitavad need õigusaktid kehtivuse, tingimusel et asjakohane olukord jääb muutumatuks, ja igal juhul mitte kauem kui kümne aasta jooksul alates käesoleva määruse kohaldamise kuupäevast, välja arvatud kui asjaomane isik taotleb, et tema suhtes kohaldataks käesoleva määruse alusel kohaldatavaid õigusakte. Taotlus esitatakse kolme kuu jooksul pärast käesoleva määruse kohaldamise kuupäeva selle liikmesriigi pädevale asutusele, kelle õigusakte käesoleva määruse alusel kohaldatakse, kui asjaomase isiku suhtes hakatakse kohaldama selle liikmesriigi õigusakte alates käesoleva määruse kohaldamise kuupäevast. Kui taotlus esitatakse pärast nimetatud tähtaega, toimub kohaldatavate õigusaktide osas üleminek järgmise kuu esimesel päeval.

[...]"

9 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. septembri 2009. aasta määruse (EÜ) nr 987/2009, milles sätestatakse määruse (EÜ) nr 883/2004 rakendamise kord (ELT L 284, lk 1; edaspidi „rakendusmäärus”), põhjendus 13 on sõnastatud järgmiselt:

„Käesolevas määruses nähakse ette meetmed ja menetlused töötajate ja töötute liikuvuse soodustamiseks. Piirialatöötajad, kes on jäänud täiesti töötuks, võivad teha ennast tööhõivetalitustele kättesaadavaks nii oma elukohariigis kui ka selles liikmesriigis, kus nad viimati töötasid. Siiski peaks neil olema õigus saada hüvitisi üksnes oma elukohaliikmesriigist.”

Madalmaade õigus

10 Euroopa Kohtu valduses olevast toimikust nähtub, et WW artikli 19 lõike 1 punkt f seab töötajate õiguse saada töötushüvitist sõltuvusse tingimusest, et nad elavad riigi territooriumil.

Vaidluse aluseks olevad asjaolud ja eelotsuse küsimused

11 E. P. Jeltès, M. A. Peeters ja J. G. J. Arnold, kes on Madalmaade kodakondsusega piirialatöötajad, töötasid Madalmaades, samas kui nendest esimesed kaks elasid Belgias ja kolmas Saksamaal.

12 E. P. Jeltès on töötanud alates 2010. aasta augustikuust, nimelt pärast määruse nr 883/2004 jõustumise kuupäeva, milleks oli 1. mai 2010. Ta esitas Madalmaade ametiasutustele taotluse töötushüvitise saamiseks WW alusel, mille viimased jätsid rahuldamata.

13 M. A. Peeters kaotas töö 2009. aasta maikuus ning sai Madalmaade ametiasutustelt töötushüvitist. M. A. Peeters leidis uue töö 26. aprillil 2010, kuid jäi 18. mail 2010 uuesti töötuks. Vahepeal töötatud ajavahemikul lõpetati huvitatud isikule töötushüvitise maksmine, kuid asjaomased ametiasutused teatasid talle, et juhul, kui ta jääb enne 25. oktoobrit 2010 uuesti töötuks, saab ta taotleda selle töötushüvitise maksmise jätkamist. Kui M. A. Peeters pöördus uuesti töö kaotanuna nimetatud ametiasutuste poole, keeldusid viimased siiski nimetatud hüvitise maksete taastamisest.

14 J. G. J. Arnold jäi töötuks ja sai Madalmaade ametiasutustelt WW alusel alates 2. veebruarist 2009 töötushüvitist. 2009. aasta märtsikuus hakkas ta tegutsema füüsilisest isikust ettevõtjana Saksamaal. Nimetatud ametiasutused lõpetasid huvitatud isikule antud töötushüvitise maksmise, teatades samas, et kui ta peaks tegutsemise füüsilisest isikust ettevõtjana lõpetama enne 30. augustit 2011, saab ta taotleda kõnealuse töötushüvitise maksmise taastumist. J. G. J. Arnold lõpetas füüsilisest isikust ettevõtjana tegutsemise ja taotles 1. juunil 2010 nimetatud hüvitise maksmise jätkamist. Madalmaade ametiasutused keeldusid siiski talle selle hüvitise maksmisest.

15 Eelotsusetaotlusest ja Euroopa Kohtu valduses olevast toimikust nähtub, et Madalmaade õiguse kohaselt ei maksta töötushüvitist töötutele töötajatele, kes ei ela riigi territooriumil. Eelotsusetaotluse esitanud kohus lisab seoses põhikohtuasja kolme kaebajaga, et Madalmaade ametiasutused tuginesid keeldumisotsust tehes määruse nr 883/2004 artiklile 65, milles on kindlaks määratud, et töötushüvitise andmiseks pädev riik on elukohaliikmesriik, milleks käesoleval juhul on esimese kahe kaebaja puhul Belgia Kuningriik ja kolmanda puhul Saksamaa Liitvabariik.

16 Põhikohtuasja kaebajad esitasid Madalmaade ametiasutuste keeldumisotsuste peale Rechtbank Amsterdamile (Amsterdami piirkondlik kohus) kaebuse. See kohus täpsustab, et vaidlustatud ei ole asjaolu, et määruse nr 883/2004 artikli 65 kohaselt ei ole kaebajatel võimalust

nimetatud ametiasutustelt töötushüvitise maksmist nõuda. Ometi lisab ta, et vaidlustatud ei ole ka seda, et need isikud on ebatüüpilised piirialatöötajad 12. juuni 1986. aasta otsuse kohtuasjas 1/85: Miethe (EKL 1986, lk 1837) mõttes: nimelt on nad säilitanud eriti tihedad tööalased ja isiklikud sidemed liikmesriigiga, kus nad viimati töötasid. Selle kohtu sõnul johtub sellest asjaolust, et tõepoolest on neil just selles riigis, käesoleval juhul Madalmaade Kuningriigis, kõige paremad võimalused uuesti tööd leida. Seetõttu soovib ta teada, kas see tähendab – nagu eespool viidatud kohtuotsuses Miethe –, et kaebajad võivad selles liikmesriigis töötushüvitist taotleda.

17 Kuna Rechtbank Amsterdamil on siiski kahtlusi, kas pärast määruse nr 883/2004 jõustumist on eespool viidatud kohtuotsuse Miethe asjakohasus säilinud, otsustas ta menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused.

„1. Kas pärast määruse nr 883/2004 jõustumist tuleb endiselt lähtuda lisaks ka [eespool viidatud] kohtuotsusest Miethe, mis tehti ajal, kui kehtis määrus nr 1408/71, osas, milles see näeb ebatüüpilistele piirialatöötajatele ette valikuõiguse seoses liikmesriigiga, kus nad teevad end kättesaadavaks tööhõivetalitustele ja kus nad saavad töötushüvitist, kuna väljavaated leida uuesti tööd on nende valitud liikmesriigis kõige paremad? Või tagab määruse nr 883/2004 artikkel 65 juba tervikuna piisaval määral selle, et täielikult töötud isikud saavad hüvitisi tingimustel, mis on nende tööotsinguiks kõige soodsamad, ja [eespool viidatud] kohtuotsus Miethe on selles osas oma täiendava kohaldatavuse minetanud?

2. Kas liidu õigusega, käesoleval juhul ETL artikliga 45 või määruse nr 1612/68 artikli 7 lõikega 2 on vastuolus liikmesriigi otsus, millega täielikult töötule võõrtöötajale (piirialatöötajale), kes töötas viimati asjaomases liikmesriigis ja kelle puhul võib tema sotsiaalseid ja perekondlikke sidemeid arvesse võttes eeldada, et tal on selles liikmesriigis parimad väljavaated uuesti tööd leida, keeldutakse andmast töötushüvitist selle liikmesriigi õigusnormide alusel ainuüksi põhjusel, et ta elab mõnes muus liikmesriigis?

3. Kuidas tuleb eelmisele küsimusele vastata – arvestades määruse nr 883/2004 artikli 87 lõiget 8, [Euroopa Liidu] põhiõiguste harta artiklit 17 ja õiguskindluse põhimõtet –, kui sellisele töötajale on juba enne määruse nr 883/2004 jõustumise kuupäeva määratud töötushüvitis endise töökohariigi õigusaktide alusel ja hüvitise maksmise periood ning hüvitise saamise õiguse taastamise tähtaeg ei ole nimetatud määruse jõustumise kuupäevaks veel lõppenud (ja hüvitise maksmine lõpetati, kuna töötaja oli asunud uuesti tööle)?

4. Kas vastus teisele küsimusele oleks teistsugune, kui asjaomastele töötutele piirialatöötajatele on kinnitatud, et tööle asumise järel uuesti töötuks jäädes võivad nad taotleda hüvitise saamise õiguse taastamist, isegi kui sellekohane teave on rakendustavades valitseva ebaselguse tõttu osutunud ebaõigeks või mitmeti mõistetavaks?”

Eelotsuse küsimuste analüüs

Esimene küsimus

18 Esimese küsimusega palub eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt selgitada, kas eespool viidatud kohtuotsus Miethe on pärast määruse nr 883/2004 jõustumist veel selle määruse artikli 65 lõike 2 tõlgendamisel asjakohane nii, et töötajal, kes on säilitanud liikmesriigiga, kus ta viimati töötas, sellised tihedad tööalased ja isiklikud sidemed, et tal on seal parimad väljavaated uuesti tööd leida, on õigus valida, et ta on kättesaadav just selle riigi tööhõivetalitusele ja seda mitte üksnes eesmärgiga saada abi uue töökoha leidmisel, vaid ka selleks, et saada töötushüvitist.

19 Sellele küsimusele vastamiseks tuleb enne määruse nr 883/2004 artikli 65 lõike 2 sisu analüüsimist osutada määruse nr 1408/71 artikli 71 sätetele ja tõlgendusele, mille Euroopa Kohus

eespool viidatud kohtuotsuses Miethe sellele andis.

20 Määruse nr 1408/71 artikkel 71 sisaldab erisätteid, mida kohaldatakse töötute suhtes, kes oma viimase töötamise ajal elas muus liikmesriigis kui pädev riik. Need sätted erinevad selle määruse artikli 13 lõikes 2 ette nähtud üldreeglist, mille kohaselt kehtivad liikmesriigi territooriumil töötava isiku suhtes selle riigi õigusaktid.

21 Nimetatud määruse artikli 71 lõike 1 punkti a alapunkti ii kohaselt kehtivad täielikult töötute piirialatöötajate suhtes selle liikmesriigi õigusaktid, mille territooriumil nad elavad. Euroopa Kohus on leidnud, et see säte eeldab kaudselt, et sellisel töötajal on selles riigis kõige soodsamad tingimused uue töökoha otsimiseks (vt eespool viidatud kohtuotsus Miethe, punkt 17).

22 Määruse nr 1408/71 artikli 71 lõike 1 punktist b tuleneb, et töötajad, kes ei ole piirialatöötajad, st isikud, kes erinevalt piirialatöötajatest ei naase iga päev või vähemalt korra nädalas elukohariiki, võivad täiesti töötuks jäämise korral valida, kas jääda tööhõivetalitustele kättesaadavaks pädeva liikmesriigi territooriumil või teha ennast tööhõivetalitustele kättesaadavaks oma elukohariigis. Esimesel juhul saavad nad hüvitisi liikmesriigilt, kus nad viimati töötasid, teisel juhul saavad nad hüvitist elukohaliikmesriigilt. Kõnealused hüvitised ei hõlma mitte üksnes rahalisi hüvitisi, vaid ka abi uue töökoha leidmisel (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsus Miethe, punkt 16).

23 Euroopa Kohus leidis eespool viidatud kohtuotsuse Miethe punktis 18, et eesmärgi, mida taotletakse määruse nr 1408/71 artikli 71 lõike 1 punkti a täielikult töötuid piirialatöötajaid käsitleva alapunktiga ii – nimelt tagada, et võõrtöötajad saavad töötushüvitist tingimustel, mis on kõige soodsamad –, ei saa siiski saavutada juhul, kui täielikult töötute piirialatöötaja on erandlikult säilitanud riigis, kus ta viimati töötas, niisugused isiklikud ja tööalased sidemed, et tal on just selles riigis parimad väljavaated tööturule naasta. Sellist töötajat tuleb seega käsitada kui „töötajat, kes ei ole piirialatöötaja” nimetatud määruse artikli 71 tähenduses ja seetõttu kuulub ta selle artikli lõike 1 punkti b kohaldamisalasse. Sellest johtub, et see töötaja võib valida, et ta teeb ennast kättesaadavaks tööhõivetalitusele liikmesriigis, kus ta viimati töötas ja saada just selles liikmesriigis hüvitisi, kusjuures viimased hõlmavad nii abi uue töökoha leidmiseks kui ka toetusi.

24 Nagu nähtub määruse nr 883/2004 põhjendusest 3, soovis seadusandja ajakohastada ja lihtsustada määruse nr 1408/71 sätteid, mis olid pärast korduvaid muutmisi ja ajakohastamisi muutunud keerulisteks ja pikkadeks.

25 Seega asendati määruse nr 883/2004 artikliga 65 määruse nr 1408/71 artikkel 71, muutes osaliselt selle sisu.

26 Määruse nr 883/2004 artikli 65 lõikest 2 nähtub, et täielikult töötute piirialatöötaja, kes elas muus liikmesriigis kui pädev liikmesriik ja kes elab jätkuvalt selles liikmesriigis – elukohaliikmesriik –, peab olema kättesaadav nimetatud riigi tööhõivetalitusele. Selles sättes on ette nähtud, et ta võib lisaks olla kättesaadav viimase töötamise või füüsilisest isikust ettevõtjana tegutsemise liikmesriigi tööhõivetalitusele.

27 Mis puudutab töötajat, kes ei ole piirialatöötaja ja on täielikult töötute, siis peab ta olema kättesaadav kas elukohaliikmesriigi tööhõivetalitusele – seda juhul, kui ta naaseb sellesse riiki – või tööhõivetalitusele liikmesriigis, kus ta viimati töötas – seda juhul, kui ta nimetatud riiki ei naase.

28 Võimalus, et määruse nr 883/2004 artikli 65 lõikes 2 ette nähtud täielikult töötute piirialatöötaja võib lisaks olla kättesaadav tööhõivetalitusele liikmesriigis, kus ta viimati töötas, on võrreldes määruse nr 1408/71 artikli 71 lõike 1 punkti a alapunkti ii sisuga uus asjaolu. Asjaomane töötaja võib seega, olenemata sellest, millised sidemed tal on selle riigiga säilinud, ja eelkõige, kui tal on

seal paremad väljavaated tööle naasta, saada ka nimetatud riigis abi uue töökoha leidmiseks. Nii võttis seadusandja osaliselt arvesse eespool viidatud kohtuotsust Miethe.

29 Siiski, selle kohtuotsuse kohaselt võib töötaja, kellel on liikmesriigiga, kus ta viimati töötas, sellised sidemed, et tal on just selles riigis parimad väljavaated tööturule naasta ning keda tuleb seetõttu käsitada töötajana, kes ei ole piirialatöötaja, saada mitte üksnes nimetatud riigi teenuseid uue töökoha leidmiseks, vaid ka selle riigi töötushüvitisi.

30 Seetõttu tõusetub küsimus, kas sellise töötaja õigus saada töötushüvitist liikmesriigis, kus ta viimati töötas, on määruse nr 883/2004 alusel säilinud.

31 Sellega seoses tuleb märkida, et selle määruse artikli 65 lõike 2 sõnastusest niisugust õigust ei nähtu. See säte näeb ette, et täielikult töötü piirialatöötaja peab olema kättesaadav oma elukohariigi tööhõivetalitusele. Tegemist on kohustuse, mitte õigusega. Nimetatud artikli lõike 5 punkti a kohaselt saab nimetatud töötaja hüvitisi, sealhulgas ka töötushüvitisi, kooskõlas elukohajärgse liikmesriigi õigusaktidega, nagu oleks neid tema suhtes kohaldatud tema viimase töötamise või füüsilisest isikust ettevõtjana tegutsemise ajal. Ta võib üksnes lisaks sellele registreerida ennast oma viimase töökoha liikmesriigi tööhõivetalituses. Rakendusmääruse artikli 56 lõike 1 kohaselt, mis viitab määruse nr 883/2004 artikli 65 lõikele 2, puudutab see registreerimine üksnes töötamist.

32 Kuna määrus nr 883/2004 kannab hilisemat kuupäeva kui see, mil tehti eespool viidatud kohtuotsus Miethe, siis oleks seadusandja soovi korral ja arvestades tema tahet olemasolevaid reegleid ajakohastada ja lihtsustada, võinud selle määruse artikli 65 ümber sõnastada, hõlmates sellesse täielikult ja sõnaselgelt Euroopa Kohtu poolt selles kohtuotsuses määruse nr 1408/71 artiklile 71 antud tõlgenduse. Ent ta ei teinud seda. Neil asjaoludel tuleb leida, et kui määruse nr 883/2004 artikli 65 lõikes 2 ei ole sõnaselgelt mainitud õigust saada töötushüvitist liikmesriigist, kus oli isiku viimane töökoht, siis väljendab see seadusandja tahtlikku soovi piirata eespool viidatud kohtuotsuse Miethe arvessevõtmist, nähes asjaomasele töötajale ette üksnes lisavõimaluse registreerida ennast töötajajana selle liikmesriigi talitustes, et saada täiendavat abi töö leidmiseks.

33 Seda tõlgendust kinnitavad lisaks ka määruse nr 883/2004 ja rakendusmääruse ettevalmistavad materjalid.

34 Euroopa Komisjon tegi seoses määrusega nr 883/2004 ettepaneku kaotada olemasolev süsteem, mille kohaselt saab töötü piirialatöötaja töötushüvitisi pigem elukohariigis kui riigis, kus ta viimati töötas. Teatistes, mis kannab 27. jaanuari 2004. aasta kuupäeva, märkis komisjon aga, et nõukogu 26. jaanuari 2004. aasta ühises seisukohas (EÜ) nr 18/2004 eesmärgiga võtta vastu määrus nr 883/2004 (ELT 79 E, lk 15) ei jõutud selle ettepaneku osas kokkuleppele ja elukohariigi kohustus hüvitisi maksta säilitati.

35 Mis puudutab aga rakendusmäärust, siis tegi Euroopa Parlament 10. juuni 2008. aasta aruandes ettepaneku täpsustada ühes selle määruse põhjendustest, et töötaja õigus registreerida ennast oma viimase töökoha riigi tööhõivetalituses on kantud eesmärgist soodustada töötajate ja töötute liikuvust, kuid töötajal on õigus saada hüvitist vaid elukohaliikmesriigis. Parlament selgitas, et tema muudatusettepaneku eesmärk oli hajutada mitmetimõistetavus küsimuses, kas eespool viidatud kohtuotsus Miethe on kohaldatav või mitte. Nimetatud määruse põhjendus 13 võtab parlamendi tehtud muudatusettepaneku üle aga peaaegu identse sõnastusega.

36 Seetõttu tuleb esimesele küsimusele vastata, et pärast määruse nr 883/2004 jõustumist ei tohiks selle määruse artikli 65 sätteid tõlgendada lähtuvalt eespool viidatud kohtuotsusest Miethe. Seoses täielikult töötü piirialatöötajaga, kes on säilitanud liikmesriigiga, kus ta viimati töötas,

sellised isiklikud ja tööalased sidemed, et tal on just selles riigis parimad väljavaated tööle naasta, tuleb artiklit 65 mõista nii, et niisugune töötaja võib teha ennast täiendavalt nimetatud riigi tööhõiveametile kättesaadavaks, kuid mitte selleks, et saada selles riigis töötushüvitist, vaid üksnes eesmärgiga saada seal teenuseid uue töökoha leidmiseks.

Teine küsimus

37 Teise küsimusega palub eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt selgitada, kas töötajate vaba liikumist käsitlevaid eeskirju, eelkõige neid, mis esinevad ELTL artiklis 45, tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus, kui viimase töökoha liikmesriik keeldub siseriikliku õiguse alusel andmast täielikult töötule piirialatöötajale, kellel on selles liikmesriigis parimad väljavaated tööle naasta, töötushüvitist põhjendusel, et see töötaja ei ela tema territooriumil.

38 Seda küsimust tuleb analüüsida lähtuvalt sellisest olukorrast, nagu on kõne all F. P. Jeltesi puhul. Nimelt on selliste töötajate nagu M. A. Peetersi ja J. G. J. Arnoldi olukorral eritunnuseid, mistõttu tuleb nende olukorda analüüsida vastuse andmisel kolmandale ja neljandale küsimusele.

39 Seoses määruses nr 883/2004 nõutava kooskõlastamisega tuleb nentida, et asjaolu, et siseriikliku õigusega on kehtestatud elukohanõue, ei too sellises olukorras, nagu seda on F. P. Jeltesi oma, kaasa teistsugust tagajärge kui see, mis kaasneb määruse nr 883/2004 artikli 65 lõikes 2 ja lõike 5 punktis a sisalduvate eeskirjade kohaldamisega – viimaste kohaselt saab täielikult töötu piirialatöötaja hüvitisi kooskõlas elukohajärgse liikmesriigi õigusaktidega, nagu oleks neid tema suhtes kohaldatud tema viimase töötamise või füüsilisest isikust ettevõtjana tegutsemise ajal, ning neid hüvitisi maksab talle elukohajärgne asutus. Pealegi tuleneb selle määruse artikli 11 lõike 3 punkti c sõnastusest, et isiku suhtes, kes saab töötushüvitisi kooskõlas selle artikliga 65 elukohajärgse liikmesriigi õigusaktide alusel, kohaldatakse selle liikmesriigi õigusakte. Eelotsusetaotlusest nähtub, et siseriiklikud ametiasutused tuginesid nimetatud artiklile 65, kui nad keeldusid rahuldama põhikohtuasja kaebajate esitatud taotlusi töötushüvitiste saamiseks või nende saamise õiguse taastumiseks ja soovitasid viimastel pöörduda oma elukohariigi ametiasutuste poole.

40 Euroopa Kohtu määrust nr 1408/71 käsitlevast kohtupraktikast nähtub, et määrust nr 883/2004 vastu võttes täitis liidu seadusandja, arvestades ulatuslikku kaalutusõigust, mis kuulub talle EÜ artiklis 42 osutatud tulemuse saavutamiseks sobivaimate meetmete valimisel, põhimõtteliselt talle selle artikliga antud ülesandest tuleneva kohustuse kehtestada kord, mis võimaldab töötajatel ületada sotsiaalkindlustuse valdkonnas kehtestatud siseriiklikest õigusnormidest neile tuleneda võivad takistused (vt analoogia alusel 16. juuli 2009. aasta otsus kohtuasjas C-208/07: von Chamier-Glisczinski, EKL 2009, lk I-6095, punkt 64 ja seal viidatud kohtupraktika).

41 Seda silmas pidades ei välista tõdemus, mille kohaselt võivad siseriiklikud õigusnormid kindlaksmääratud juhul olla kooskõlas teisese õiguse aktiga – käesolevas asjas määrusega nr 883/2004 –, tingimata EL toimimise lepingu sätete kohaldatavust nende õigusnormide suhtes (vt selle kohta eelkõige eespool viidatud kohtuotsus von Chamier-Glisczinski, punkt 66, ning töötushüvitiste kohta 18. juuli 2006. aasta otsus kohtuasjas C-406/04: De Cuyper, EKL 2006, lk I-6947, ja 11. septembri 2008. aasta otsus kohtuasjas C-228/07: Petersen, EKL 2008, lk I-6989).

42 Sellega seoses nähtub Euroopa Kohtu valduses olevast toimikust, et Madalmaade ametiasutuste poolt makstavad töötushüvitised on palju suuremad kui need, mida maksavad Belgia ametiasutused, kuid viimaseid makstakse pikema perioodi jooksul.

43 Siiski olgu meenutatud, et ELTL artikkel 48 näeb ette liikmesriikide õigusaktide kooskõlastamise, mitte nende ühtlustamise, nii et see säte ei mõjuta liikmesriikide

sotsiaalkindlustusskeemide vahelisi sisulisi ja menetluslikke erinevusi ega seega ka nendes liikmesriikides sotsiaalkindlustusskeemiga liitunud isikute õigusi (vt eespool viidatud kohtuotsus von Chamier-Glisczinski, punkt 84 ja seal viidatud kohtupraktika).

44 Neil tingimustel ei saa vaba liikumist käsitlevad asutamislepingu sätted tagada kindlustatule, et siirdumine teise liikmesriiki ei mõjuta tema sotsiaalkindlustust. Nimelt võib sinna siirdumine, võttes arvesse antud valdkonnas liikmesriikide skeemide ja õigusaktide vahel esinevaid erinevusi, sõltuvalt asjaoludest olla kindlustatu suhtes rahalisest aspektist rohkem või vähem soodne (vt eespool viidatud kohtuotsus von Chamier-Glisczinski, punkt 85, ja 12. juuli 2012. aasta otsus kohtuasjas C-562/10: komisjon vs. Saksamaa, punkt 57).

45 Asjaolu, et selline isik nagu F. P. Jeltel saab töötushüvitist elukohaliikmesriigi pädevalt asutuselt, käesoleval juhul Belgia Kuningriigis, tuleneb selle liikmesriigi töötushüvitisi käsitleva seaduse kohaldamisest kooskõlas määrusega nr 883/2004. Erinevust viimase töökoha liikmesriigi õigusaktides ette nähtud hüvitiste ja elukohaliikmesriigi õigusaktide alusel saadavate hüvitiste vahel ei saa neil tingimustel siiski pidada töötajate vaba liikumise piiranguks, kuna see erinevus on tingitud sellest, et liidu õigus on antud valdkonnas ühtlustamata (vt analoogia alusel kaitse kohta haigusrisi vastu 14. oktoobri 2010. aasta otsus kohtuasjas C-345/09: van Delft jt, EKL 2010, lk I-9879, punkt 106).

46 Seetõttu tuleb teisele küsimusele vastata, et töötajate vaba liikumist käsitlevaid eeskirju, eelkõige neid, mis sisalduvad ELTL artiklis 45, tuleb tõlgendada nii, et nendega ei ole vastuolus, kui viimase töökoha liikmesriik keeldub siseriikliku õiguse alusel andmast täielikult töötule piirialatöötajale, kellel on selles liikmesriigis parimad väljavaated uuesti tööd leida, töötushüvitist põhjendusel, et see töötaja ei ela tema territooriumil, tingimusele et kooskõlas määruse nr 883/2004 artikli 65 sätetega on kohaldatavateks õigusaktideks elukohajärgse liikmesriigi õigusaktid.

Kolmas ja neljas küsimus

47 Kolmas ja neljas küsimus puudutavad selliste isikute olukorda, nagu seda on M. A. Peeters ja J. G. J. Arnold, kes – võttes arvesse kahe perioodi ajalist lähedust, mil nad töötud olid – taotlesid siseriikliku seaduse alusel neile algselt määratud hüvitiste maksmise taastumist, kuid kelle puhul keelduti sellise maksmise jätkamisest põhjendusel, et vahepeal jõustus määrus nr 883/2004.

48 Eelotsusetaotluse esitanud kohus küsib, kas sellises olukorras tuleb töötajate vaba liikumise piirangu vältimiseks tõlgendada määruse nr 883/2004 artikli 87 lõike 8 üleminekusätteid, Euroopa Liidu põhiõiguste harta omandiõigust käsitlevat artiklit 17 ja õiguskindluse või õiguspärase ootuse kaitse põhimõtteid nii, et asjaomastel töötajatel on jätkuvalt õigus saada töötushüvitisi riigis, kus nad viimati töötasid.

49 Sellega seoses olgu meenutatud, et määruse nr 883/2004 artikli 87 lõikes 8 on ette nähtud, et isiku puhul, kelle suhtes kohaldatakse selle määruse tulemusena sellise liikmesriigi õigusakte, mis pole määratletud kooskõlas määruse nr 1408/71 II jaotisega, säilitavad need viimati nimetatud õigusaktid teatud perioodi jooksul pärast määruse nr 883/2004 jõustumist kehtivuse, tingimusele et asjakohane olukord jääb muutumatuks.

50 Niisiis on see säte kohaldatav esmalt tingimusele, et kohaldatavad õigusaktid kuuluvad määruse nr 1408/71 II jaotise kohaldamisalasse, ning teiseks tingimusele, et asjakohane olukord jääb muutumatuks.

51 Mis puudutab neist kahest tingimusest esimest, siis ei ole vaidlust selle üle, et M. A. Peeters ja J. G. J. Arnold said Madalmaade ametiasutustelt töötushüvitisi Madalmaade õigusaktide sätete

alusel, kooskõlas määruse nr 1408/71 artikliga 71. See artikkel ei kuulu aga selle määruse II jaotisesse, mis käsitleb üldreegleid kohaldatavate õigusaktide kindlaksmääramise kohta, vaid nimetatud määruse III jaotisesse, mis käsitleb erisätteid, mille kohaselt määratakse kindlaks need õigusaktid seoses – muu hulgas – töötushüvitistega.

52 Seega ei saa määruse nr 883/2004 artikli 87 lõiget 8 pidada põhikohtuasjas kui sellises vahetult kohaldatavaks.

53 Niisiis tõusetub küsimus, kas selline asjaolu takistab määruse nr 1408/71 alusel kohaldamisele kuulunud õigusaktide säilitamist.

54 Vastavalt kõigile Euroopa Kohtule esitatud seisukohtadele ei peaks ainuüksi selline asjaolu niisugust säilitamist takistama.

55 Seoses sellega – nagu kohtujurist seda oma ettepaneku punktis 68 sisuliselt märkis – tuleb tõika, et määruses nr 883/2004 ei ole mainitud asjaomaste töötajate olukorra suhtes kohaldatavat üleminekusätet, mõista nii, et selle tingis lünk määruse nr 883/2004 vastuvõtmisega päädinud õigusloomeprotsessis ning see ei kajasta seadusandja tahtlikku soovi kohaldada kõnealuste töötajate suhtes viivitamatult teisi õigusakte.

56 Neil asjaoludel tuleb määruse nr 883/2004 artikli 87 lõikes 8 ette nähtud üleminekusätet tõlgendada nii, et seda kohaldatakse analoogia alusel täielikult töötute piirialatöötajate suhtes, kes neid sidemeid arvesse võttes, mille nad on oma viimase töökoha liikmesriigiga säilitanud, saavad vastavalt määruse nr 1408/71 artiklile 71 selle liikmesriigi õigusaktide alusel töötushüvitisi selles liikmesriigis. Tõik, et see viimati nimetatud artikkel kuulub määruse nr 1408/71 III jaotisesse, ei takista niisugusel juhul selle kohaldamist.

57 Mis puudutab määruse nr 883/2004 artikli 87 lõike 8 sellise kohaldamise raames küsimust, kas „asjaomane olukord [on jäänud] muutumatuks”, siis erinevad Euroopa Kohtule esitatud seisukohad selles osas üksteisest.

58 Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen ning Madalmaade ja Taani valitsus on seisukohal, et kui asjaomased töötajad käisid määruse nr 883/2004 jõustumise hetkel tööl ning jäid töötuks alles pärast seda kuupäeva, siis tuleb leida, et nende olukord on selle määruse artikli 87 lõike 8 tähenduses muutunud. M. A. Peeters, Saksamaa valitsus ning komisjon on arvamisel, et need asjaolud ei ole määrava tähendusega ega välista tingimata määruse nr 1408/71 alusel kohaldamisele kuulunud seaduse jätkuvat kohaldamist.

59 Sellega seoses tuleb märkida, et määruses nr 883/2004 ei ole mõistet „muutumatu olukord” määratletud. Kuna aga see määrus ei ole meede siseriiklike sotsiaalkindlustussüsteemide ühtlustamiseks, vaid õigusakt, mille eesmärk on nende süsteemide koordineerimine, siis jääb liikmesriikidele pädevus määrata liidu õigust järgides oma õigusaktidega kindlaks sotsiaalkindlustussüsteemi kuuluvate hüvitiste andmise tingimused (vt selle kohta 12. juuni 2012. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-611/10 ja C-612/10: Hudzinski ja Wawrzyniak, punkt 42). Mõistet „muutumatu olukord” selle määruse artikli 87 lõike 8 tähenduses tuleb seega tõlgendada siseriiklikus sotsiaalkindlustusalastes õigusaktides sellele antud määratluse kaudu (vt analoogia alusel mõiste „töötamine” kohta määruse nr 1408/71 artikli 71 lõike 1 tähenduses 11. novembri 2004. aasta otsus kohtuasjas C-372/02: Adanez-Vega, EKL 2004, lk I-10761, punkt 33).

60 Seoses selliste töötajatega nagu M. A. Peeters ja J. G. J. Arnold on seega eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülesanne kontrollida, kas Madalmaade õiguse alusel oli neil kuupäeval – mil nad leidsid pärast esimest töötusperioodi, vastavalt 2010. aasta aprillis ja 2009. aasta märtsis, uuesti töö – õigus töötushüvitise saamise õiguse taastumisele, kui nad jäävad uuesti enne teatud

perioodi lõppemist töötuks. Asjaolu, et Madalmaade ametiasutused mainisid mõistet „taastumine”, võiks osutada sellele, et selline õigus oli Madalmaade õigusaktide kohaselt olemas. Jaatava vastuse korral tuleb sellel kohtul kindlaks määrata, kas eelkõige selle perioodi kestust arvesse võttes, mil huvitatud isikud uuesti tööle käisid, täidavad nad siseriiklike õigusnormidega ette nähtud nõuded, mis on vajalikud nimetatud hüvitiste saamise selliseks taastumiseks, ja seda olenemata määruse nr 883/2004 jõustumisest.

61 Sellest tuleneb, et mõistet „muutumatu olukord” määruse nr 883/2004 artikli 87 lõike 8 tähenduses tuleb hinnata siseriiklikest sotsiaalkindlustusalastest õigusaktidest lähtuvalt ning siseriikliku kohtu ülesanne on kontrollida, kas sellised töötajad nagu M. A. Peeters ja J. G. J. Arnold täidavad nendes õigusaktides ette nähtud nõuded, et taotleda neile kooskõlas määruse nr 1408/71 artikliga 71 nimetatud õigusaktide alusel makstud töötushüvitise maksmise taastumist.

62 Eelnevatest kaalutlustest tuleneb, et kolmandale ja neljandale küsimusele tuleb vastata, et:

– Määruse nr 883/2004 artikli 87 lõike 8 sätteid tuleb kohaldada täielikult töötute piirialatöötajate suhtes, kes neid sidemeid arvesse võttes, mille nad on oma viimase töökoha liikmesriigiga säilitanud, saavad kooskõlas määruse nr 1408/71 artikliga 71 selle liikmesriigi õigusaktide alusel töötushüvitisi selles liikmesriigis.

– Mõistet „muutumatu olukord” määruse nr 883/2004 artikli 87 lõike 8 tähenduses tuleb hinnata siseriiklikest sotsiaalkindlustusalastest õigusaktidest lähtuvalt. Siseriikliku kohtu ülesanne on kontrollida, kas sellised töötajad nagu M. A. Peeters ja J. G. J. Arnold vastavad nendes õigusaktides ette nähtud nõuetele, et taotleda kooskõlas määruse nr 1408/71 artikliga 71 nimetatud õigusaktide alusel makstud töötushüvitise maksmise taastumist.

Kohtukulud

63 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kolmas koda) otsustab:

1. **Pärast Euroopa Parlamendi ja nõukogu 29. aprilli 2004. aasta määruse (EÜ) nr 883/2004 sotsiaalkindlustussüsteemide kooskõlastamise kohta, muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. septembri 2009. aasta määrusega (EÜ) nr 988/2009, jõustumist ei tohiks selle määruse artikli 65 sätteid tõlgendada lähtuvalt Euroopa Kohtu 12. juuni 1986. aasta otsusest kohtuasjas 1/85: Miethe. Seoses täielikult töötu piirialatöötajaga, kes on säilitanud liikmesriigiga, kus ta viimati töötas, sellised tihedad isiklikud ja tööalased sidemed, et tal on just selles riigis parimad väljavaated tööle naasta, tuleb artiklit 65 mõista nii, et niisugune töötaja võib teha ennast täiendavalt nimetatud riigi tööhõiveametile kättesaadavaks, kuid mitte selleks, et saada selles riigis töötushüvitist, vaid üksnes eesmärgiga saada seal teenuseid uue töökoha leidmiseks.**

2. **Töötajate vaba liikumist käsitlevaid eeskirju, eelkõige neid, mis sisalduvad ELTL artiklis 45, tuleb tõlgendada nii, et nendega ei ole vastuolus, kui viimase töökoha liikmesriik keeldub siseriikliku õiguse alusel andmast täielikult töötule piirialatöötajale, kellel on selles liikmesriigis parimad väljavaated uuesti tööd leida, töötushüvitist põhjendusel, et see töötaja ei ela tema territooriumil, tingimusel et kooskõlas määruse nr 883/2004, muudetud määrusega nr 988/2009, artikli 65 sätetega on kohaldatavateks õigusaktideks elukohajärgse liikmesriigi õigusaktid.**

3. Määruse nr 883/2004, muudetud määrusega nr 988/2009, artikli 87 lõike 8 sätteid tuleb kohaldada täielikult töötute piirialatöötajate suhtes, kes neid sidemeid arvesse võttes, mille nad on oma viimase töökoha liikmesriigiga säilitanud, saavad kooskõlas nõukogu 14. juuni 1971. aasta määruse (EMÜ) nr 1408/71 sotsiaalkindlustusskeemide kohaldamise kohta ühenduse piires liikuvate töötajate, füüsilisest isikust ettevõtjate ja nende pereliikmete suhtes, selle nõukogu 2. detsembri 1996. aasta määrusega (EÜ) nr 118/97 muudetud ja ajakohastatud redaktsioonis, muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 17. juuni 2008. aasta määrusega (EÜ) nr 592/2008, artikliga 71 selle liikmesriigi õigusaktide alusel töötushüvitisi selles liikmesriigis.

Mõistet „muutumatu olukord” määruse nr 883/2004, muudetud määrusega nr 988/2009, artikli 87 lõike 8 tähenduses tuleb hinnata siseriiklikest sotsiaalkindlustusalastest õigusaktidest lähtuvalt. Siseriikliku kohtu ülesanne on kontrollida, kas sellised töötajad nagu M. A. Peeters ja J. G. J. Arnold vastavad nendes õigusaktides ette nähtud nõuetele, et taotleda kooskõlas määruse nr 1408/71, selle määrusega nr 118/97 muudetud ja ajakohastatud redaktsioonis, muudetud määrusega nr 592/2008, artikliga 71 nimetatud õigusaktide alusel makstud töötushüvitise maksmise taastumist.

Allkirjad

* Kohtumenetluse keel: hollandi.